

Passió per divagar

Ingràvid

El color del cel d'avui perfils anticipa.
 Només vull romandre embriac d'emocions. En l'imaginari, al cim,
 en un món sublim, on natural sigui saber per què som aquí.
 Quan tinc un antull sento el batec del núvol,
 el pes de la pluja i la carícia del vent.
 Espurnes de foc a l'ombra del desig. Intrèpida ala, renill en la nit.
 Duc per fardatge il·lusió i moltes ganes de trobar les paraules
 per perseguir els somnis.
 L'espai s'expansiona si el temps es contrau
 amb una mirada, amb un somriure precís.
 Llueixen estels entre les branques tant quietes. He vist l'horitzó
 tant llunyà i tant proper.
 Teranyines humides entre boscos de boira. Quan arriba l'alba,
 piuladissa d'ocells.
 Preciós és l'instant fugisser i absolut, en la seva essència ideal.
 Aprendre a volar.
 Guaita un moment aquest món que t'envolta, no siguis massa expeditiu.
 I aprendre a volar.

Oriol Ambrós i Barbany

(inspirat en la poesia d'Ibn Khafaja, i Góngora)

Valentia

Sous milionaris per directius de la TV3 i de la Ràdio pública del país eixerit. Ara doblegats i obligats a rebaixes aplicades als empleats de base. Mig centenar d'alts càrrecs sense escrúpols ni vergonya aliena cobrant la desmesura corporativa durant dècades d'impunitat. Conxorxa i xerrameca (futbol i rues, incoherència i reclam) en la societat de consum (més d'un miler de víctimes joves en un edifici a Bangladesh en nom de l'oferta 9'99). Sense consciència ni tendresa; les flors calmen les hores. La barrera policial separa la indigència de la indiferència. I la propaganda electoral controla l'agenda pública, cada dia, cada vespre, de cada tres anys o quatre. Els polítics aquests han tocat fons i encara no ho saben. Si la llibertat és responsabilitat, la política sense ètica té els mesos comptats. Fa dies que hauríem hagut de plegar veles i començar la llarga penitència. Com la de Jesús al desert, però de quaranta mesos, sense ni un jorn de diversió. Dirigents autistes, intransigents, inútils, hipòcrites com els fariseus (Lluc 12, 1-3) al servei del monòleg institucionalitzat. Ací i a Madrid. Allà i a Barcelona. 'Astí parlem català'. La PAU sigui amb vosaltres!

Xavier d'Edimburg

HUMOR per Jaume Tusell

